SOLIDARIDAD OBRERA

Òrgan de la Confederació Regional del Treball de Catalunya
III Època **DIARI GRATUÏT**

FUNDADA AL 1907

Portaveu de la Confederació Nacional del Treball - Adherida a la AIT
Setembre/Octubre 2008 - Núm. 337

¿ 65 horas semanales ?
¡Están borrachos!

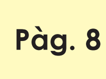
Páginas 6 y 7

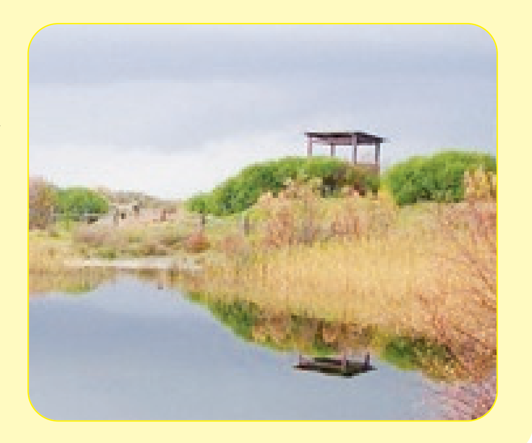

El mar i el litoral en estat d'alerta

Són diversos els ecosistemes que tenen problemes de superfície o biodiversitat provocats per un interès econòmic humà, ja sigui una explotació d'un recurs natural, la construcció d'una carretera o l'augment de temperatura a causa del canvi climàtic.

Pàg. 8

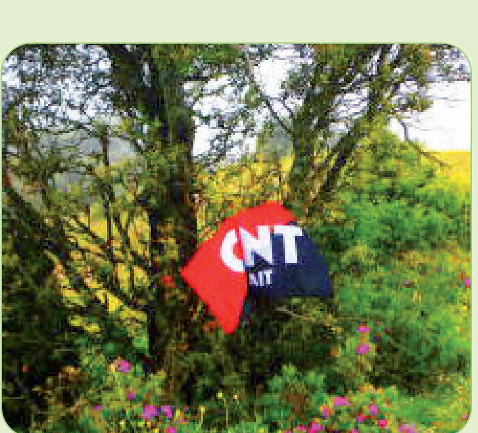

Homenaje a Antonio Salvador Nebot

El pasado sábado 14 de junio rendimos homenaje al compañero Antonio Salvador i Nebot, fallecido el pasado 14 de noviembre. Salimos hacia la montaña de la Mola donde leímos un escrito y un poema tras esparcir sus cenizas, tal y como el deseó en vida.

Pàg. 12

SOLIDARIDAD OBRERA

Solidaridad Obrera es el periódico bimestral de la Confederación Nacional del Trabajo en Catalunya

Edición: Comité Regional de CNT-AITCatalunya i Balears
Administración & Redacción: Crta. Montcada 79, 08221 Terrassa
Email: soliobrera@cnt.es

Dirección y Maquetación:
Elías D. Molins
Subdirección:
Xavier Barceló
Administración:
Sheila Ballesteros
Redacción:
Eloi Rovira
Ivan González
Jesús Gómez
Lidia Ferraz
Colaboradores:
Just Casas, Juanjo Escofet, Salvador Pérez Riera, Jordi Rios, Jose Mª Sánchez, Marcel Surinyach y todos los Secretarios de Prensa de los sindicatos de la CNT-AIT Catalunya-Balears

El periódico sólo se hace responsable de los artículos que vayan expresamente firmados por la redacción o el director. El resto de los artículos son responsabilidad de quien los firma.

Col·labora!!
Fes el teu ingrés per a recolzar aquesta publicació al compte:
2100-0448-68-0100829711(La Caixa) Titular: **J.M. Sánchez**

Comitè Regional de Catalunya i Balears
C/Alfons V, 6 - 17800 Olot
Telf: 97 227 16 82 email: crcat@cnt.es

Habla el director

Elías D. Molins

En un contexto social en el que la mayoría de las personas están dormidas o asustadas, en el que se comportan sumisamente, pensando que de esta forma no perderán lo poco que tienen (aunque a largo plazo suceda lo contrario...), es muy difícil seguir luchando, sonreír y seguir adelante. Puede que tengamos momentos de debilidad, en los que despreciemos la sociedad en la que vivimos, en que la condenemos, en los que pensemos que tiene lo que se merece; pero eso no deja de quedarse en “momentos”.

En esta organización hay personas que al mirarles a los ojos, aprecias su fuego interior, su espíritu luchador, su firme voluntad, y esas enormes ganas de cambiar el mundo. Compañeros que cuando tú vas a por 5, ellos quieren los 10, y estarán dispuestos a llegar hasta el final para conseguirlos. Si no sigues su ritmo, ¡¡te arrastran!! Ellos van a por todas, y se esfuerzan como nadie por lograr los objetivos que se han propuesto. Compañeros ejemplarizantes, que actúan con inteligencia y no se doblan ante nada ni nadie.

Si estás rodeado de gente así, da gusto pelear, ¡pero pelear de verdad! y no entrar en absurdos debates ideológicos, como algunos hacen, para descubrir quién es el más Meganarquista. Antagónicamente, éstos parásitos, con sus excelentes críticas son capaces de desmotivar al resto.

Editorial

La pesta groga

SP del Comitè Regional de Catalunya i Balears

El primer sindicat groc apareix el 1899 a Montceau-les-Mines (França) quan un grup de miners contraris a les vagues el funden per aprofundir en el concepte de la gran família del treball, o el que és el mateix, la unió de treballadors i patrons en una mateixa associació per la defensa d'uns suposats interessos que tenim en comú. La denominació de grocs es basa en el color del paper que posaven a les finestres de les seves oficines en contraposició al vermell que utilitzaven els sindicats de tendència socialista.

Qui més qui menys ha viscut al seu lloc de treball maniobres empresarials per col·locar persones sense consciència de classe al gran tauler d'escacs que són els comitès d'empresa. Tauler buidat de contingut real on els peons de qualsevol color no maten el rei sinó que li donen cobertura.

A partir del 25 d'octubre de 1977, CCOO i la UGT defineixen clarament la seva postura acceptant la continuïtat post franquista i les regles del joc imposades pel poder. A nivell sindical només la CNT va denunciar els pactes i els hi ha plantat cara fins el dia d'avui i malgrat les dificultats el balanç només pot ser positiu. La Confederació s'ha sabut mantenir amb integritat i coherència al pas del temps quan la resta de sindicats s'enfonsa cada vegada més en el fang del binomi eleccions-subvencions. I així fins que la merda els hi tanqui la boca per sempre.

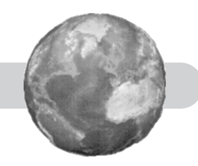
Cal recordar que la creació de sindicats grocs està expressament prohibit pel Dret Internacional del Treball en el conveni 98 sobre Dret de Sindicació i Negociació Col·lectiva de la Organització Internacional del Treball (OIT).

Arribats a aquest punt cal preguntar-se com CCOO, la UGT i altres sindicats semblants no han estat il·legalitzats encara després de tants anys d'agenollar-se davant el poder de la patronal i els successius governs. Si ser groc és mantenir sindicats amb una influència més o menys directa dels empleadors sobre els empleats no tenim cap dubte que aquestes dos "grans" centrals sindicals en són un exemple clar.

La pràctica de CCOO i la UGT converteix aquestes dues centrals en enemigues de la classe treballadora i per extensió de la CNT. Vacunem-nos contra la pesta groga i desemmascarem-los amb l'acció decidida que sempre ens ha caracteritzat i ho seguirà fent. L'acció directa!

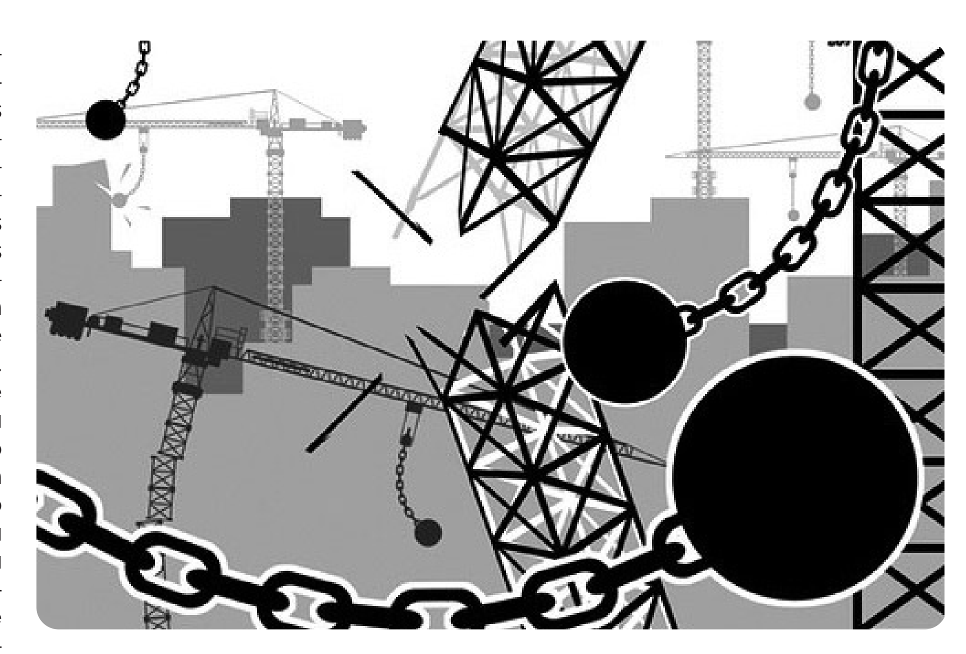
BADALONA
Ptge Riu Congost, 5-11 bajos 08917 Badalona. *Ap.Co*: nº 302, 08910 Badalona.
Telf/Fax: 93 398 84 63 *e-mail*: badalona@cnt.es
BARCELONA
Plç Duc de Medinacelli, nº 6 Entlo 1ª, 08002 BCN.
Telf/Fax: 93 317 05 47 *e-mail*: sov@barcelona.cnt.es
CORNELLÀ DEL LLOBREGAT
C/ Florida, 40 08940 Cornellà del Llobregat. *Ap.Co*: nº 287, 08940 Cornellà
Telf/Fax: 93 375 58 53 *e-mail*: cntcornella@cnt.es
FIGUERES
C/ Poeta Marquina, s/n 17600 Figueres. *Ap.CO*: nº 103, 17600 Figueres.
Telf/Fax: 97 267 32 88 *e-mail*: figueres@cnt.es
GRANOLLERS
c/Joanot Martorell nº1, 08400 Granollers *Ap.Co*: nº30, 08400 Granollers.
Telf: 93 849 12 16
HOSPITALET DEL LLOBREGAT
c/ Montseny 87, 2º2ª 08904 L'Hospitalet de Llobregat. *Telf*: 93 448 28 55
e-mail: hospitalet@cnt.es
IGUALADA
Pg. Verdaguer nº 122, 2º 08700 Igualada. *Ap.Co*: nº 486, 08700 Igualada.
Telf/Fax: 93 805 41 91 *e-mail*: foigualada@ya.com
LA BISBAL D'EMPORDÀ
C/ Marimon Asper 16, 2º, 17100 La Bisbal. *Ap.Co*: nº 29, 17100 La Bisbal
Telf/Fax: 97 264 53 98 *e-mail*: cntlabisbal@actiu.net
MANRESA
C/Jorbetes, nº 15 08241 Manresa. *e-mail*: cnt_ait_manresa@hotmail.es
MATARÓ
Ap.Co: nº 277, 08301 Mataró.
Telf/Fax: 93 536 14 20 *e-mail*: cnt_mataro@hotmail.com
MENORCA-CIUTADELLA
Sor Àgueda 5, 1er, *Ap. Co*: nº288, 07760 Ciutadella de Menorca.
e-mail: cnt.menorca@gmail.com
MONTCADA-LA LLAGOSTA
Rbla Països Catalans nº 57, 2ª *Ap.Co*: nº 87,08120 La Llagosta.
Telf: 610 83 26 92 *e-mail*: cnt.montcada@gmail.com
OLOT
C/ Alfons V, 6 17800 Olot. *Ap.Co*: nº 85, 17800 Olot.
Telf/Fax: 97 227 16 82 *e-mail*: olot@cnt.es
PALMA DE MALLORCA
C/Palau Reial nº9,2º 07001 Palma. *Ap.Co:* nº 1566, 07080 Palma.
Telf/Fax: 971 726 46 *e-mail*: cnt-palma@cnt.es
LLEIDA-PONENT
Rambla Ferran 30, 4º 1ª C.P.: 25007 Lleida. *Ap.Co*: nº 847, 25080 Lleida
Telf: 627 13 36 96 *e-mail*: flponent@cnt.es
PREMIA DE MAR
C/Esperança 19, 08330 Premiá de Mar. *Ap.Co*: nº 187.
e-mail: cnt_premia@hotmail.com
SABADELL
Ptg Edgardo Ricetti nº 16. *Ap.Co*: nº 2172, 08200 Sabadell.
Telf: 93 717 53 01 *e-mail*: cntsabadell@cnt.es
TARRAGONA
C/ Cardenal Cervantes 18, 1-2ª. *Ap.Co*: nº 973, 43080 Tarragona.
Telf: 696 101 018 *e-mail*: cntdetarragona@yahoo.es
TERRASSA
Ctra. Montcada nº 79, 08221 Terrassa.
Telf: 93 733 97 08 *e-mail:* terrassa@cnt.es

Actualitat

Crisis económica, mengua de ingresos y crisis del Estado

Just Casas*

Tres conceptos totalmente opuestos a lo que espera la sociedad: desarrollo económico, subvenciones a "tutti pleni" y seguridad. Estamos ante una crisis nueva del sistema por la complejidad de la misma pues a diferencia de las anteriores, confluyen tres crisis en una: energética, alimentaria y financiera. Y además, se deja sentir a nivel global aunque según los continentes el peso de los distintos componentes de la misma no sea el mismo. Efectivamente, en África y en determinados espacios latinoamericanos y asiáticos el que se nota con más fuerza es el alimenticio, mientras que por ejemplo en Europa tenga mayor incidencia el componente crediticio y financiero seguido del energético.

En fin, no es nuestra intención hoy el analizar las causas y los porqués de la crisis actual a nivel global, pero si sus consecuencias en la "España de las autonomías" que están enrareciendo las relaciones sociales, políticas e incluso entre las distintas administraciones estatales. Evidentemente el estallido del globo de la construcción con su recua de especuladores del suelo, irregularidades administrativas –por no decir directamente delitos- en ayuntamientos, diputaciones…ligadas a la voracidad de inmobiliarias, Bancos y Cajas de Ahorro que vieron grandes posibilidades de hacer dinero fácil a costa de unos sufridos consumidores reconvertidos en no pocos casos a su vez, en auténticos especuladores a la menuda, acaparadores de "segundas residencias", realquiladores, pequeños explotadores y auto explotados. Y eso es así, desde el momento en que la furia "enriquecedora" y "empresarial" ha afectado a prácticamente todos los estratos sociales con mayor o menor intensidad. La consigna de "montarse en el dólar" –en este caso en el euro- ha sido generalizada y las perspectivas de un enriquecimiento fácil "que si puede ser para antes de ayer mejor que para ayer o que para hoy", han envenenado las relaciones de la gente común comenzando por las mismas relaciones familiares, ya de por sí, normalmente no muy boyantes y complicadas. Pero por el camino de dicha vorágine han pasado cosas, muchas cosas.

El modelo económico español conectado a un ramo de la construcción prácticamente sin control de ningún tipo, donde todo o prácticamente todo ha sido permitido, empezando por el mismo gobierno central y terminando por el más pequeño de los ayuntamientos del país, pasando por todas las administraciones intermedias habidas y por haber, ha tocado a su fin. La "ilusión" de que cualquiera –cada uno a su escala- podía sin más mejorar su situación individual o familiar al rebufo de un consumismo desenfrenado pensando "que lo que pasaba era para toda la vida", se ha roto en mil pedazos. La ética del trabajo, del propio esfuerzo, las solidaridades familiares e intergeneracionales, las de clase entre las propias clases trabajadoras… han estallado -también en no pocos casos- hechas añicos. El concepto de unas administraciones estatales y administrativas abnegadas, creadas y mantenidas para el mejor servicio de la ciudadanía, se ha prácticamente también evaporado en momentos en los que ya no gozaban de grandes simpatías. La nueva clase política que durante estos últimos años ha empezado a relevar a la que había protagonizado la mal llamada "Transición Democrática" ha demostrado que no es "nueva" y que actúa con la misma ligereza, partidismo y egoísmo que la anterior…y que la anterior a la anterior. Y la comprobación "in situ", sobre el terreno, de que los grandes o mayores beneficiarios de todo este "barullo sin control aparente" han sido como siempre los grandes poderes financieros estrechamente ceñidos a una clase -más que política- tecnócrata

Ahora viene cuando el señor Pepe y el señor Josep se pelearán por "cuatro chavos"

de "servidores del Estado" empezando por el propio Rodríguez Zapatero, ha sido brutal. Quizás sea lo único positivo del momento actual: comprobar por enésima vez, que el capitalismo y sus estructuras económicas y políticas, sus valores morales y éticos, así como la tarea de aquellos que lo representan en todas las instancias de cualquier índole, salen incólumes del "desastre", y además, más fuertes y afirmados en sí mismos.

Efectivamente, el sistema no ha sido diseñado, compactado y mantenido para que los señores Pepe o Francisco, o Josep o Jonathan, o Kevin o Aitor, o…las señoras María o Neus, Almudena o Jessica, o Edurne o Vicky, o…"se crezcan en banderillas" y como si nada se puedan tirar a la vida fácil y sin riesgos, de futuro asegurado sin problemas…El sistema ha sido diseñado, compactado y mantenido, para que la banca, el poder financiero…en definitiva los grandes especuladores del dinero –que para esto estamos en un sistema capitalista, cosa que a menudo se olvida- sean cada vez más fuertes, poderosos, controladores y …ricos. Ellos, y los que desarrollan para ellos las condiciones objetivas para que siga siendo así: la tecnocracia política, la funcionarial, la de un sindicalismo amarillento -cuando no directamente amarillo- encabezado por unas cúpulas que no saben lo que significa la palabra vergüenza ni leyendo un diccionario…aunque, a veces, esporádicamente, como en los diez o doce últimos años, parezca que sí, que efectivamente, que el sistema capitalista también puede hacer felices a todos:¿Quién de los lectores no conoce a alguien que en estos últimos años se haya olvidado que es un trabajador o una trabajadora, creyéndose un gran potentado o una gran negociante, o un "futuro gran banquero"? ¿Y quien no conoce a lo que vulgarmente se entiende como un "pringao" o una "pringá" especulando cuando no explotando a otro u otra más "pringao" o "pringá" creyéndose un Botín o una Koplovitz más"? Muchos mecanismos de seriedad, honradez, altruismo o solidaridad se han ido al garete por la nueva ola global. Muchos valores han sido seriamente tocados y muchos otros, simplemente hundidos. Todo esto, se lo tenemos que agradecer al nuevo capitalismo global…es decir, al viejo capitalismo de siempre, y que además, es muy tozudo: periódicamente, sin descanso ni desmayo, nos va recordando –para aquellos que lo quieran ver- cual es el lugar que nos corresponde a las clases trabajadoras nos guste o no nos guste. Es lo que hay: igual que el "fúmbol es fúmbol" y tiene "sus cosas", el "capitalismo es capitalismo" y tiene "las suyas" de cosas.

El pinchazo de la construcción y la crisis internacional financiera, la energética y la alimentaria, ahora, se conjuran al unísono y nos caen encima de forma brutal en forma de inflación, paro, salarios bajos e inestables y una gasolina cara. Y además, en momentos en los que el Estado contempla menos ingresos en sus arcas por la caída generalizada de la actividad económica en su conjunto. Y aquí, señoras y señores, empieza la segunda parte:¿Quién se apoderará de dichos recursos escasos? ¿Hay que estudiar para adivinarlo?: pues la Banca, "llorando" porque sus "ingresos caen" con la caída del volumen de las hipotecas contratadas y ven como el Estado "inyecta liquidez en sus arcas" a costa de los Presupuestos Generales del Estado; las constructoras, que se oponían hace cuatro días a que el Estado aumentase la construcción de viviendas sociales no fuese el caso que les "jodieran" el negocio, y que ahora piden –y consiguen- que sus excedentes de viviendas vacías sean asumidas por el Estado y protegidas como viviendas sociales; los especuladores del suelo, que consiguen que las administraciones públicas se hagan cargo en no pocos casos del mismo "suelo especulado" para "lanzar equipamientos" en muchos casos artificiales, cuando no existe ninguna demanda real de los mismos, pero que son anunciados a bombo y platillo por unos entes administrativos, que también hace cuatro días, recalificaban terrenos sin ton ni son…

Y finalmente, hace falta "pasar factura" a quienes se han creído ser nuevos Botines o nuevas Koplovitz: disminuyen las partidas y las prestaciones sociales, ninguna ayuda efectiva a las personas humildes que viven con la hipoteca al cuello y con un futuro comprometido de treinta, cuarenta o cincuenta, o… años; con reclamos por parte de empresarios, banqueros, constructores, inmobiliarias, administraciones varias, patronal e incluso sindicatos amarillentos –o directamente amarillos- de unos nuevos pactos de la Moncloa: es decir, ahora hay que pagar la factura de tanta desvergüenza, de tanta falta de previsión y de ética y de moral; de tanta corrupción y de tanta insensatez individual y colectiva, con más recortes sociales, de salarios y de derechos laborales. Y por si éramos pocos, "parió la abuela". Las autonomías luchan "a brazo partido" con el Estado y entre sí, para conseguir miserias de la miseria general y poder mantener, no ya el nivel de vida de sus respectivos administrados, si no, algo mucho "más importante": sus propias estructuras taifales de las que tantos y tantas viven:¡con lo mucho que han luchado y sufrido para encaramarse donde están encaramados! Ahora viene cuando el señor Pepe y el señor Josep se pelearán por "cuatro chavos". Más claro el agua: la factura la pagaremos las clases trabajadoras, como siempre. Señores Botín, señoras Koplovitz: tomen nota esta vez y a la próxima actúen en consecuencia.

*Afiliat a la CNT-AIT de Terrassa i President del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat.

L'atur segueix pujant

L'atur segueix augmentant. Les dades del mes de juliol constaten 2.426.916 aturats, és a dir, 36.492 més que al juny i 456.578 més que al juliol de 2007. A la construcció es van sumant el sector de l'automoció.

La situació s'agreuja degut a la disminució del consum per l'ofegament cada vegada major de les famílies treballadores.

L'esfondrament del sector de la vivenda i la construcció

Durant el mes de maig es van vendre un 52% menys de vivendes respecte el mateix mes de l'any anterior. D'altra banda, el nombre d'hipoteques a Catalunya va caure un 44,5% respecte al maig de 2007 mentre que a la resta de l'Estat Espanyol la davallada va ser del 36%. Respecte l'any passat el nombre de treballadors afectats per ERE al sector, ha crescut un 380% segons el Ministeri de Treball.

Sobre el finançament de Catalunya

Xavier Barceló/Redacció

En motiu del pla de finançament de les autonomies presentat per el govern central del PSOE s'ha generat una "crispació" política entorn el cas català que ens agradaria tractar encara que fos de manera breu. Els partits catalans (PSC, CiU, ICV, ERC) no estan d'acord amb el pla de finançament proposat ja que diuen que incompleix l'estatut d'autonomia.

Si el PSOE no es posa d'acord amb el PSC en quan al finançament de Catalunya, els socialistes catalans podrien vetar els pressupostos que presentarà el govern central al 2009, provocant una ruptura entre PSOE-PSC que faria anticipar les eleccions per a l'any següent. A més d'això, cap dels socis del tripartit (ICV, ERC) ni CiU donarà suport als esmentats pressupostos. Així Zapatero es pot trobar en mig de la crisi, sense suport polític. Però és poc probable que succeeixi ja que al PSC no li interessa aquesta tensió i acabarà arribant a un acord. D'altra banda el PSOE tem que donant a Catalunya pugui perdre vots a la resta de l'Estat on els seus votants tenen idees molt conservadores respecte a les sensibilitats de les autonomies.

▷ **Autor: Manel Fontdevila. Extret del seu blog http://blogs.publico.es/manel**

A banda d'això, el motiu principal és que l'Estat no disposa de fons suficients per complir amb l'Estatut i a la vegada satisfer a les demés comunitats autònomes. L'Estat Espanyol ("del benestar") –com qualsevol Estat de qualsevol país "desenvolupat"- es troba en crisi financera i en dificultats per mantenir el serveis públics (sanitat, pensions, atur, educació etc..), així que intenta gastar el menys possible i retallar despeses per on sigui, incloenthi el finançament de les autonomies.

Però reflexionant-hi, qui es beneficiaria més d'un major finançament per a Catalunya; serien els treballadors/es? el finançament és un pastis que els partits polítics catalans gestionen i reparteixen; una part a les corresponents empreses que es "barallen" per tal de veure qui se n'emporta més. L'altre part (sens dubte ínfima) és la que pot anar destinada a una millora dels serveis públics i ajudes però, com hem assenyalat es tendeix a minimitzar cada vegada més fins a la seva desaparició. Així doncs per molt de finançament que tinguem, els treballadors i treballadores no veurem millorar les nostres condicions de vida ja que això només depèn del sistema econòmic que sofrim. Per tan, a que bé tanta indignació nacionalista quan l'espoli el sofrim el conjunt de treballadors/es tan siguem catalans, andalusos, bascos com d'arreu del món?

Els partits Catalans (tots ells burgesos) han aprofitat la situació per fer nacionalisme ranci i fora de context fins i tot amenaçant en organitzar algun acte reivindicatiu. És a dir, els mateixos partits que segueixen una política neoliberal descarada (tot i dir ser d'esquerres) i que afavoreixen a les empreses i empresaris perquè cada vegada contribueixin menys amb l'Estat i que tinguin menys compromisos socials, ara demanen que la gent que pateix les conseqüències d'aquest model econòmic injust, surti al carrer per reivindicar un finançament que, després es repartirà altra vegada en les empreses afins al PSC, ICV, ERC i CiU. Als/les treballadors/es ens n'arribarà a alguns una petita part (en forma d'ajudes ridícules davant les dificultats en que es troben tantes famílies) i la majoria ... com si res hagués passat.

Amadeu Casellas ¡¡ libertad ya !!

Redacció

Amadeu Casellas lleva ya más de 25 años encarcelado por su participación en varios atracos con los que ayudaba a financiar distintas luchas de los años 70-80. Amadeu ha sido siempre una persona comprometida y activa, participando tanto en la calle como en la cárcel de luchas y denuncias colectivas contra el sistema, ya fuese el régimen franquista o "democrático".

Actualmente se encuentra cumpliendo condena en la prisión de Quatre Camins-Granollers. El pasado 23 de junio decidió emprender una huelga de hambre indefinida para exigir que se atendieran sus demandas sobre la aplicación de limitación del tiempo de condena a la que tiene derecho y obtener la libertad condicional. Hasta ahora no ha habido ninguna respuesta favorable ni de los poderes judiciales ni de la dirección de Serveis Penitenciaris de Cataluña.

Más información en: http://www.kaosenlared.net/buscar/amadeu

¿Sólo Spanair es culpable?

J. M. Álvarez

Es cierto que hace pocos días, un avión de la compañía aérea Spanair tuvo que hacer un aterrizaje de emergencia en Gran Canaria, después de salir de Lanzarote con destino Madrid, aterrizaje que quedó camuflado con la excusa de "motivos de mantenimiento", a pesar de que la torre de control, entendió que había un fallo en el motor de un Mcdonnell 82 (el mismo modelo del accidente de Madrid), y estableciera un protocolo de emergencia.

Es cierto que Spanair vive una situación conflictiva, que le ha llevado a presentar un Plan de Viabilidad incluido dentro de un Expediente de Regulación de Empleo, que contempla la desaparición de más de mil empleos, con el único objetivo de eliminar costes salariales.

Es cierto que los buenos resultados obtenidos en los años de vacas gordas, no han sido utilizados para reinvertir en la flota de aviones, ni en crear nuevos puestos de trabajo, (al contrario: se han reducido), porque los beneficios han ido a parar a los bolsillos de los peces gordos.

▷ **El trágico accidente del 20 de agosto en el aeropuerto madrileño de Barajas, se cobró la vida de 153 personas. Solamente hubo 19 supervivientes.**

Es cierto que la Dirección de Spanair ha estado amenazando y presionando constantemente al personal de vuelo, y al personal técnico para que se salten las normas, renuncien a sus días libres y sus vacaciones (especialmente en una época donde la escasa plantilla de trabajadores está bajo mínimos) y, como consecuencia, el mantenimiento de los aviones está siendo deficiente.

Es cierto que el diario británico The Times, ha publicado a toda página: "El caos de Spanair provoca 150 muertos"...

Pero no es menos cierto, que Spanair sólo es un eslabón de la cadena de empresas que, alborozadas, aplaudieron al Gobierno de turno (tanto monta, monta tanto...) que ha implementado sin cesar una demencial y fracasada política económica neoliberal que, además de traernos el inicio del corralito a casa, explota y recorta los derechos de los trabajadores, convirtiéndolos en semiesclavos.

El culpable hay que buscarlo en un sistema social bárbaro, donde el ser humano no cuenta para nada (a la vista está), y donde sólo se valora el mercado y la obtención del máximo beneficio a toda costa.

*Colaborador habitual del portal www.kaosenlared.net

Sindical

5 de juliol: Dia d'Acció Global contra Starbucks

CNT Barcelona

El darrer dissabte, 5 de juliol, companys i companyes de la CNT de Barcelona, Cornellà i Premià van realitzar concentracions a 4 cafeteries d'Starbucks, donant així resposta a la convocatòria internacional organitzada per la CNT i l'AIT, y els IWW.

Davant els acomiadaments per repressió sindical duts a terme per la multinacional americana Starbucks, la Monica de Sevilla i en Cole de Grand Rapids, Michigan (EEUU), els seus respectius sindicats CNT i IWW van veure la necessitat de coordinar aquesta lluita contra el gegant de les cafeteries. Fruït d'això ha estat la convocatòria que el darrer dissabte va aconseguir realitzar concentracions en més de 300 cafeteries de la cadena, en més de 80 ciutats i 20 països diferents.

Des de la CNT de Barcelona vam organitzar concentracions a 4 cafeteries Starbucks al centre de la ciutat. Durant les concentracions es van repartir milers de pamflets a veïns, consumidors i treballadors; on la rebuda solia ser amb interès i comprensió. Moltes varen ser les persones que abandonaren l'establiment o directament van evitar entrar-hi.

També els treballadors van prestar l'atenció més especial, en veure que el que també passa a les cafeteries que la cadena té a Barcelona succeeix a Sevilla, Michigan i en general en tota la multinacional.

Des de CNT anunciem properament una campanya d'informació més propera i local als treballadors de la companyia.

L'internacionalisme obrer, davant del capitalisme globalitzat, ha de saber actuar de la manera més fortament unida a nivell global i també de manera eficaç a nivell local. Veiem amb ilusió com la AIT s'ha volcat en aquest conflicte, i també ens causa la més gran de les simpaties veure com els treballadors d'Starbucks a EEUU des de la seva organització IWW s'han unit solidàriament a aquesta lluita iniciada a Sevilla. És per això que, des de la CNT de Barcelona seguirem treballant per a que aquesta solidaritat internacional sigui més forta i més cohesionada aquí, des d'aquesta part del Mediterrani fins el món sencer.

Visca l'internacionalisme obrer! Starbucks reprimeix a sindicalistes. Aquí, a Sevilla i a Michigan!

Lluita per la readmissió del delegat sindical a Coressa!

CNT Cornellà/Redacció

La secció sindical manté un conflicte amb l'empresa per l'acomiadament d'un delegat sindical. El passat 30 de juliol la CNT de Cornellà es va concentrar durant l'acte de conciliació en que va quedar clara la nostra única reivindicació. La CNT continuarà les accions tan jurídiques com directes fins que l'empresa readmeti-hi el company acomiadat.

El Constitucional ampara a una trabajadora embarazada que fue despedida sin comunicar su estado

Redacción

La Sala Primera del Tribunal Constitucional ha declarado nulo el despido de una mujer que se produjo en 2004, estando ésta embarazada, pese a que dicha circunstancia no fue comunicada a la empresa en la que trabajaba como auxiliar administrativo.

Se trata de la primera vez que el Tribunal Constitucional avala la nulidad de un despido sin que la trabajadora haya comunicado su embarazo a la empresa, ya que hasta ahora la doctrina del Tribunal Constitucional consideraba "necesario" el conocimiento por parte del empresario del embarazo de la despedida para apreciar vulneración de derechos fundamentales.

La sentencia del TC advierte de que en el Estatuto de los Trabajadores "nada" permite apreciar que se establezca como condición para declarar la nulidad de los despidos durante un embarazo el previo conocimiento del mismo por el empresario, y, menos aún, el requisito de una previa notificación de dicho estado por parte de la trabajadora a la empresa.

Hasta ahora, dicho Tribunal había considerado que el despido motivado por el embarazo de una trabajadora debía considerarse nulo, por discriminatorio, si tenía por móvil alguna de las causas de discriminación prohibidas en la Constitución o en la Ley. Sin embargo, esta sentencia recuerda que la última reforma legal añadió un supuesto de despidos de nulidad para el caso de despidos discriminatorios o con vulneración de derechos fundamentales, y que no se contempla "requisito alguno ni de comunicación previa del embarazo al empresario, ni de conocimiento previo por parte de éste, por cualquier otra vía, del hecho del embarazo".

Esta sentencia es un avance importante para realizar la defensa jurídica de las trabajadoras embarazadas, y para que los juzgados resuelvan a partir de ahora con mayor facilidad el "despido nulo" para este colectivo.

Continua la campanya contra la SGAE: manifestació el 13 de setembre a Palma

Redacció

Com ja sabreu, la SGAE va demandar a la CNT per "vulnerar al dret a l'honor" al solidaritzarse en un comunicat amb el portal d'internet alasbarricadas.org, també denunciat per la SGAE. Per retirar la demanda, la SGAE demanava que el sindicat es disculpés públicament i que s'abonés una indemnització de 9.000 euros a la societat d'autors. Evidentment la nostra postura va ser la negació a tal humiliació, sobretot perquè creiem en la llibertat d'expressió com a un dret fonamental de qualsevol individu o organització. Des de llavors s'ha iniciat una campanya de denúncia contra la SGAE, centrant-la en els perjudicis als propis autors i usuaris amb l'aplicació del cànon així com els atacs que estan patint diferents col·lectius i moviments socials per posicionar-se en contra, és a dir, per defensar la llibertat d'expressió. Els actes realitzats ja arriben a la cinquantena entre concentracions, piquets informatius, manifestacions etc...

D'altra banda ja son més de cinquanta els socis de la SGAE que s'han posicionat contra la demanda a la CNT, entre ells hi ha: Soziedad Alkoholika, Gatillazo, Kaotiko, Fermin Muguruza, Habeas Corpus d'entre molts altres.

En aquest context, la CNT de Palma ha convocat una manifestació el dia 13 de setembre en solidaritat amb les organitzacions demandades per la SGAE: Revista literària QUIMERA, La Frikipedia, alasbarricadas.org, diari PÚBLICO, merodeando.com), i en especial amb el sindicat CNT.

Reportatge

La directiva de las 65 horas

El Consejo de Ministros de la UE aprobó el 9 de junio 2008 una directiva en materia laboral que entre otras cosas permite ampliar la jornada laboral a 65 horas semanales (13 horas diarias de lunes a viernes). A parte los trabajadores contratados por ETT (88% en 2007) hasta pasados 4 meses no se considerarán asalariados y no podrán exigir ningún tipo de derecho legal.

Contexto en que aparece

Para comprender el por qué de esta directiva europea hay que situarse en el contexto económico europeo y ver el papel que juega éste dentro del contexto económico mundial. Partimos de que el sistema económico vigente es el capitalismo y que después de la caída de los regímenes "comunistas" se ha asentado en todo el mundo sin aparente rival. Se han incorporado países donde no hay ningún tipo de regulación en el mercado laboral y la mano de obra es mucho mas barata que en los países donde existen leyes laborales que garantizan unos mínimos derechos a l@s trabajador@s. A parte, hay que tener en cuenta la potencia de las economías China e India que disponen de una mano de obra casi esclava siendo las más competitivas del mundo. Es por todo esto que desde hace ya unos años y cada vez mas, las empresas se deslocalizan a estos países, dónde producir les sale mas barato.

La burguesía que en su momento creó el Estado del Bienestar para sus propios intereses (desactivar la combatividad obrera, derrotar al "comunismo soviético" y proteger sus negocios de otros estados) ahora ya no le interesa este modelo y se propone derribarlo. Así pues, estamos asistiendo a un progresivo desmantelamiento de las medidas de protección sociales de los estados y a una desregulación del mercado laboral para que las empresas no tengan que contribuir económicamente con el Estado y a la vez para que los costes laborales sean cada vez más bajos. Este camino solo nos puede llevar a un progresivo y constante empeoramiento de las condiciones de vida de la clase trabajadora.

Teniendo en cuenta todo lo dicho, la medida de ampliar la jornada laboral a un máximo de 65 horas no debería de cogernos por sorpresa ya que entra en la dinámica que desde hace años se está aplicando a través de reformas laborales, pactos con sindicatos amarillos (CCOO y UGT) e impunidad para las empresas que incumplen y vulneran los derechos laborales. La novedad es que esta vez lo quieren hacer a nivel europeo y mas descaradamente. Y lo hacen, aprovechando el acomodamiento, la falta de concienciación y formación de gran parte de l@s trabajador@s.

La Directiva Europea

¿A qué viene tanto discurso sobre conciliación de vida laboral y familiar? ¿A qué viene tanta palabrería sobre responsabilidad empresarial? ¿A qué viene tanta mentira que nos han intentado vender durante tanto tiempo de que la lucha en el trabajo es algo del pasado?

Esta directiva nos muestra una vez más el verdadero rostro del sistema económico que padecemos así como la función de instituciones y estados, meros instrumentos a su servicio. ¿Cómo los señores ministros pueden tener la cara tan dura de decir que esta medida supone un avance social?

Para atajar lo que se nos viene encima, primero hay que saber en que consiste la directiva de las 65 horas y lo más importante; saber explicarlo para que se difunda lo mas rápidamente entre la clase trabajadora.. Así pues intentaremos ser claros y amenos a pesar de la complejidad del tema.

1.- Contenido fundamental

1)Ampliación de la jornada máxima hasta 65 horas semanales (13 horas diarias de lunes a viernes).

2)L@s trabajador@s contratados por ETT (88% en 2007 en el Estado Español) no tendrán ningún tipo de derecho hasta pasados 4 meses.

2.- De quien depende su aprobación

De momento ha sido aprobada por el consejo de ministros de la Unión Europea (principal órgano decisorio de la UE) pero para que ser efectiva, aún tiene que ser aprobada por el Parlamento Europeo. Pero sus componentes no se diferencian mucho de los que la han aprobado, y si no hay una gran movilización en contra en toda Europa, es muy probable que se apruebe, o se haga una modificación de lavado de cara.

3.- Sin consenso con los "sindicatos"

La directiva ha sido aprobada sin preguntar a nadie y sin llegar a ningún acuerdo con los sindicatos. La gravedad de este hecho es fundamental ya que cualquier reforma o modificación de la legislación laboral no debería prosperar sin que los/las trabajadores/as hayamos podido opinar. ¿Por qué no hacen un referéndum entre la clase trabajadora? Democracia (de la que tanto hablan) es imponer la directiva sin tener en cuenta la opinión de la mayoría?

4.- Postura de los "sindicatos"

Los sindicatos (los mayoritarios) acostumbrados ya desde hace años a ceder constantemente derechos sin alzar la voz, se han visto superados por la envergadura del problema. Quedaría muy feo y perderían toda la credibilidad sino se posicionan en contra de la directiva. Pero no han dado ya una respuesta contundente que seria lo lógico desde el momento en que se decide no contar con ellos para aprobar la reforma. No olvidemos que los sindicatos están financiados por el Estado y no se van a enfrentar a él. Lo más probable es que hagan un poco de teatro (algunas movilizaciones) y luego se recorte algo de la directiva para que parezca que han hecho presión: nada que no hayan previsto los señores ministros.

5.- Postura del Estado Español

Aquí es donde pretenden colárnosla diciendo que el gobierno ""socialista"" no la va a aplicar. Para empezar no votaron en contra sino que se abstuvieron en la votación. En segundo lugar, el gobierno español mantenía una oposición junto con Francia e Italia que al llegar al poder Berlusconi y Sarkozy han cambiado su postura y ahora son favorables a la reforma.

Aunque digan que cada estado es libre para aplicar o no la normativa, en la práctica es imposible como veremos más adelante en las consecuencias. De momento para no perder votos dicen que no la van a aplicar.

6.- Negociación individual

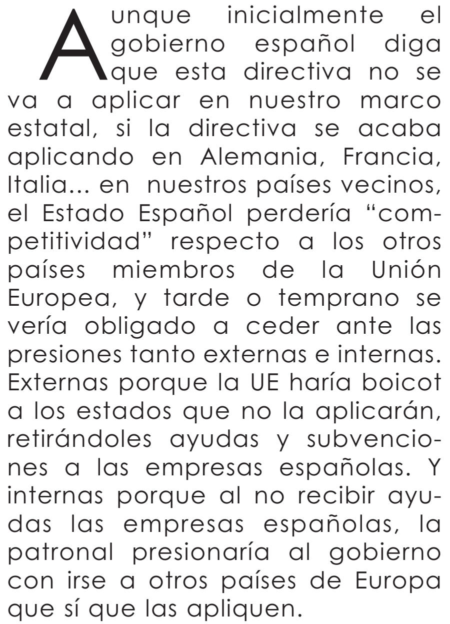
Éste es uno de los puntos al que se agarran los defensores. Alegan que en caso de ampliar la jornada, seria por mutuo acuerdo entre el empresario y el trabajador. Diciendo esto nos toman por tontos. Que capacidad de negociación tiene un trabajador que necesita un empleo frente a un empresario que sabe que dispone de miles de parados/as esperando trabajar?

Las principales organizaciones empresariales, junto con el PP ya se han mostrado favorables alegando que supone una mayor flexibilización que es lo que "necesitan" las empresas y a la vez restando importancia a las voces criticas argumentando que la jornada de 65 horas seria más una excepción (en casos de mutuo acuerdo entre empresario y trabajador) que una regla.

Pero como todos y todas sabemos, la mayoría de veces, la ley es papel mojado sino se hace cumplir. Y como ya es usual, las empresas llevan años incumpliendo normativas laborales con el consentimiento de los sindicatos (mayoritarios) e instituciones. ¿O acaso no hay un número elevado de trabajador@s que están pluriempleados o que hacen tantas horas extra que su jornada ya es de 65 horas semanales o incluso mayor?

Lo que pretenden con la directiva es legalizar prácticas que se van dando desde hace tiempo al margen de la ley. Y, a la vez aumentar el margen de explotación fuera de la nueva legislación. ¿O acaso pensamos que van ha castigar severamente a los que incumplan las nuevas normativas?

Principales consecuencias

Aunque inicialmente el gobierno español diga que esta directiva no se va a aplicar en nuestro marco estatal, si la directiva se acaba aplicando en Alemania, Francia, Italia... en nuestros países vecinos, el Estado Español perdería "competitividad" respecto a los otros países miembros de la Unión Europea, y tarde o temprano se vería obligado a ceder ante las presiones tanto externas e internas. Externas porque la UE haría boicot a los estados que no la aplicarán, retirándoles ayudas y subvenciones a las empresas españolas. Y internas porque al no recibir ayudas las empresas españolas, la patronal presionaría al gobierno con irse a otros países de Europa que sí que las apliquen.

En caso de que esta directiva se llegara a aplicar, repercutiría notablemente en las condiciones de vida de los trabajadores y trabajadoras. Al tener que trabajar 12 o 13 horas diarias, nos veríamos obligados a tener que quedarnos a comer en el trabajo, lo que incrementaría el tiempo dedicado al trabajo a 13 o 14 horas diarias, que sumándole el tiempo que tardamos en ir y volver, se quedaría en 15 o 16 horas diarias. Si descansamos las 8 horas que recomiendan los médicos, nos encontramos con que ya hemos completado las 24 horas del día, sin que nos quede tiempo para desayunar, cenar, ducharnos, ni estar con los hijos. El poco salario que ganaríamos trabajando las horas que ahora no trabajamos, lo acabaríamos teniendo que pagar a alguien que nos cuidara los niños, que nos cocinara o que hasta tuviera que ir a hacer la compra.

En el ámbito laboral, otro cambio destacable es el de las horas extras. Si actualmente se pagan por encima del precio de las ordinarias, con esta directiva, al ampliar la jornada, las horas extras serían aquellas que sobrepasaran las 60 o 65 horas semanales, ahorrándose la empresa el coste adicional de estas. Dicha directiva permite también concentrar la jornada en un tiempo concreto, por ejemplo medio año(para no superar el cómputo de horas máximo anual), haciendo que tras finalizar el contrato de medio año, se le pueda hacer de nuevo otro con una jornada de 65 horas.

Además de estos factores que nos afectarían directamente a la vida diaria, debemos tener en cuenta estos otros:

1.-Aumento de la siniestralidad laboral: Cuantas más horas estemos trabajando, más fácil es tener un accidente laboral. Si los 844 accidentes laborales en el trabajo que contó el Ministerio de Trabajo en 2007 (165 en los dos primeros meses de 2008) ya son una cifra alarmante, ampliar la jornada laboral no haría más que aumentar el número de accidentes laborales que sufren los trabajadores y las trabajadoras.

2.-Menor calidad del servicio: Trabajar más horas seguidas haría que se trabajara más cansado, lo que repercutiría en la calidad del servicio prestado. Un ejemplo claro son las guardias médicas de 12 horas, que como numerosos estudios revelan, perjudican la salud y elevan el riesgo de cometer errores.

3.-Peor calidad de vida: Un informe de 2005, de la revista *Occupational and Environmental Health*, recogía que los trabajadores que hacen horas extras son un 61% más propensos a sufrir heridas o enfermedades independientemente de la edad o del sexo del empleado.

4.-Fin de la conciliación laboral: Aumentar de forma drástica el número de horas trabajadas haría que se pasara mucho menos tiempo en casa, lo que supondría el fin de toda esperanza de conciliar la vida laboral con la personal. Además, según un informe de la OIT revela que la jornada laboral de las mujeres es normalmente más corta que la de los hombres, debido seguramente a que soportan el grueso de las labores del hogar. Si a esto se añade que la mayoría de altos cargos son hombres y que, además, los altos cargos trabajan más horas, muchos núcleos familiares podrían verse afectados por incrementar la jornada laboral.

Para poder realizar estos cambios en el Estado Español, se tendría que modificar la Constitución Española o el Estatuto de los trabajadores. Además, al fomentar la negociación individual con los trabajadores, y no la negociación colectiva, los Convenios Colectivos ya no tendrían razón de ser y acabarían siendo eliminados, produciendo un fuerte déficit en los sindicatos amarillos que actualmente los negocian, que se verían privados de una importante fuente de ingresos para mantener su estructura de sindicalistas profesionales liberados de trabajar.

¿Qué opinan nuestros afiliados?

JUST CASAS SORIANO
Historiador y profesor de la UAB, 53 años.

Es un intento de regresión social a modo de globo sonda para ir preparando a la sociedad en su futura implantación, si no de las 65 horas, como mínimo superar las 40 actuales. Por otro lado, es una muestra de buena voluntad de las instituciones europeas y de la mayoría de los gobiernos de los estados miembros hacia la patronal, y al empresariado, para en un futuro aumentar la competitividad de las empresas europeas a costa de un mayor esfuerzo laboral, a cuenta de los trabajadores, y con unos costos de producción mínimos. No en vano, el anuncio apareció en plena crisis económica.

TXEMA SÁNCHEZ
Metalúrgico
36 años

Trabajar 13 horas diarias es inhumano, improductivo y desde el punto de vista tecnológico innecesario. Es una amenaza al descanso semanal, vacaciones y la conciliación familiar; logros históricos de la clase obrera. Incluso desde el punto de vista de los empresarios es un error, pues somos el país de la UE que más horas hace y menos produce. Es incomprensible que en época crisis se hagan más horas, va a aumentar el paro sometiendo más a los/as que todavía conserven su trabajo. Estamos ante un avance más del capitalismo en su versión neoliberal y eso no es bueno para personas que viven de un salario.

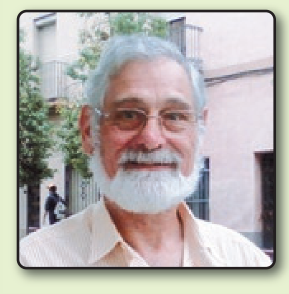
MIGUEL LUCENA
Abogado
36 años

Desde el punto de vista jurídico, la directiva de las 65 horas, que es de obligado cumplimiento para todos los países miembros, choca con la Constitución Española y sobre todo con el Estatuto de los Trabajadores. No obstante, al ser una norma de rango superior a la estatal, debería aplicarse. ¿Cómo se hará? Pues mediante la nueva reforma laboral que ya se empieza a oler en el ambiente. ¿Hacia dónde vamos con la normativa de las 65 horas laborales? Hacia la americanización de Europa. Lo peor de todo, es que ningún sindicato institucionalizado ha protestado por la directiva europea.

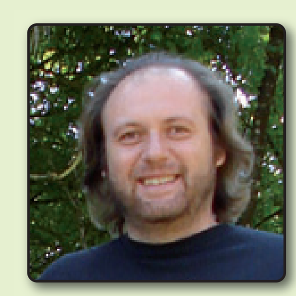
EDUARD RODRIGO
Guionista Freelance
29 años

Si se acaba aplicando será vergonzoso porque toda la sangre que se derramó para conseguir la jornada laboral de las ocho horas no habrá servido para nada. Pero lo más grave es que en vez de haber luchado y haber logrado la jornada laboral de treinta horas, que hubiera sido lo lógico en un país supuestamente avanzado y tecnológico, ahora resulta que vamos a acabar trabajando más que nuestros padres. La esperanza es lo último que se pierde, por eso estoy en CNT, y espero que las generaciones que vienen luchen para traer un mundo mejor.

JOSEP TURU VALLÉS
Metalúrgico
59 años

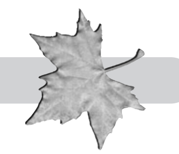
¡Estamos yendo para atrás como los cangrejos! Costó mucho trabajo las 40 horas, ¡¿y ahora vamos a trabajar 65 para satisfacer al capital?! ¡¿Y quitarle el trabajo a los que estan parados?! ¡¿En qué cabeza cabe que un gobierno permita esto?! Además, ¡un gobierno socialista! ¡Esto es la vuelta a la esclavitud! Como no nos pongamos un poco duros, vamos a tener que luchar fuerte para conservar nuestros derechos, ya que la patronal con el cuento de las hipotecas nos tienen pisado el cuello, aunque de vez en cuando aflojen para que podamos respirar.

DAVID FERRER REVULL
Administrativo
38 años

¿Y porque no 105 horas? Hay temas que no merecen ningún debate, son tan obviamente impresentables que no hace falta gastar tiempo rebatiéndolos. ¿Alguien cree que el capitalismo tiene algún límite en su insaciable predación de todos los recursos imaginables? Sus bastardas razones ya son conocidas. Los discursos de pacotilla de sus agentes no engañan a nadie. Sus intereses y los nuestros son completamente antagónicos. La clase obrera se verá siempre agredida por el capital y solamente se podrá defender por sí misma, nunca fue de otra manera.

Ecologia

El mar i el litoral en estat d'alerta

Són diversos els ecosistemes que tenen problemes de superfície o biodiversitat provocats per un interès econòmic humà, ja sigui una explotació d'un recurs natural, la construcció d'una carretera o l'augment de temperatura a causa del canvi climàtic. El mar i el litoral, però, són un dels més afectats per raons diferents però amb el mateix origen.

Eloi Rovira*

EL LITORAL

D'entrada sabem que quasi bé el 50% de la costa de Catalunya està urbanitzada. Si descontem els trossos de costa rocosos, amb dificultat de construir o bé llunys d'alguna població, llavors el percentatge urbanitzat augmenta. No cal tenir estudis ni haver-se llegit aquest article (només cal anar a la platja) per saber que hi ha un fort turisme a la costa i que és un dels principals motors econòmics de l'Estat. Però, des de que l'home és home i la dona és dona ja va començar a haver-hi un cert impacte sobre el medi natural que s'ha anat incrementant fins als nivells extrems d'avui en dia.

Sense anar gaire lluny, no fa gaire més de 50 anys, aquells que ho recorden saben que la majoria de la costa catalana era verge, quasi bé no hi havia més construccions que aquelles destinades a la pesca. El turisme de platja encara no era una moda. Racons verges on es pugui recordar com eren les platges fa temps en queden pocs, com poden ser els Aiguamolls de l'Empordà o els Muntanyans de Torredembarra. Així doncs, les platges tenien dunes i maresmes amb una biodiversitat peculiar i específica d'aquest ecosistema, que difícilment coincideixen amb les de muntanya.

Tal ha arribat el punt de destrucció que un flamenc ha de volar com a mínim 100 quilòmetres per arribar a una zona humida costanera que s'adapti a les seves necessitats. D'altres espècies no només pateixen el fet de no tenir on quedar-se en els vols migratoris, sinó que estan en perill d'extinció.

Avui en dia, la sorra de quasi totes les platges és artificial, en el sentit que no es regenera de forma natural sinó que és extreta del fons marí. El problema no només és el fet d'extreure grans quantitats de sorra marina, ja que augmenta l'erosió de la platja que s'intenta recuperar, sinó la causa que ha arribat a aquesta situació, que és la següent. Per una banda tenim la massiva construcció d'urbanitzacions i passejos vora mar, que han destruït les dunes, petites muntanyetes de sorra amb una vegetació especialitzada en ambients extrems (poca aigua i pocs nutrients). Per l'altra banda, la pesca d'arrossegament (la que arrossega la xarxa pel fons del mar) ha destruït bona part del fons marí, com per exemple les praderies de Posidònia, una planta marina que aguanta la sorra al mar i serveix de protecció per moltes espècies. A més a més, la construcció de dics i ports esportius al llarg de tota la costa ha fet minvar la corrent marina de sorra de nord a sud, trobant-nos una gran acumulació de sorra al nord del port en qüestió i quasi bé gens a l'altre costat.

> **"Avui en dia, la sorra de quasi totes les platges és artificial"**

▷ Espai d'Interès Natural 'Els Muntanyans' a Torredembarra. Foto: David Martí

Hem acabat amb la regeneració natural de sorra i hem de recórrer a l'extracció de sorra marina perquè els turistes, indirectament, ho exigeixen.

MAR

En el mar, com a tot arreu, també hem deixat la nostra empremta, especialment a causa de la sobrepesca. Milions de tonelades de peix s'extreuen del mar cada any per satisfer les necessitats alimentàries de milions de persones, perquè unes altres milions puguin guanyar-se la vida, a més a més de fer negoci amb segons quines espècies de peix, com la tonyina roja, que ja queden poques existències. El que se sap perfectament, i no es té en compte, és que els recursos naturals (inclòs, doncs, el peix) és limitat. Hi ha estudis que determinen quina ha de ser la quantitat a extreure per a que sigui sostenible, en funció de l'espècie i la zona, però no se segueixen ja que el que es prioritza és el benefici a curt termini.

Un exemple 'pràctic' de les conseqüències de la sobrepesca és la proliferació de les meduses, ja que s'estan eliminant els seus depredadors naturals (tonyina, tortugues, peix lluna...). És cert que el canvi climàtic afavoreix la seva reproducció però no és el factor principal com diuen en alguns mitjans de comunicació.

En el fons, la última conseqüència és la pèrdua de biodiversitat a gran escala, considerant-se la humanitat com la causant de la 6a extinció massiva que hi ha hagut a la Terra en tota la seva història (4.500 milions d'anys).

Més informació:
Quercus nº270 pp 28-37
Informe "A Tota costa" de Greenpeace.
Informe "Reservas marinas para el mar Mediterraeo" de Greenpeace.

*Afiliat a la CNT-AIT de Terrassa i membre del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat.

La Posidònia

La Posidònia o Alga dels vidriers (*Posidonia oceanica*) juntament amb les seves germanes *Zostera marina* i *Cymodocea nodosa* són plantes (no algues) amb les seves fulles, tija i arrels. Formen praderies des de pocs metres de profunditat fins als 30m aproximadament. Tenen una funció molt important i és la de mantenir un substrat de sorra en la qual hi viuen. Això, juntament amb una bona conservació de les dunes de platja fa que aquesta sigui menys vulnerable a l'erosió. A més a més, aquestes tres plantes protegeixen una gran diversitat d'espècies.

L'extracció de sorra per recuperar platges destrueix sistemàticament praderies de posidònia de manera irreversible, però no és l'únic problema. Ja fa més de 20 anys es va detectar a Mònaco un alga (*Caulerpa taxifolia*), d'origen tropical i gran depredadora. Desplaça quasi bé totes les algues a les que té contacte i també la Posidònia. A més, emet una toxina que la fa immune de quasi tots els depredadors potencials. Tot i que hi ha un cert control, constitueix un perill important pel manteniment de la biodiversitat mediterrània.

Cultura

L'educació com instrument de producció i competitivitat

Salvador Pérez Riera*

Tot el discurs polític, filosòfic i ideològic s'ha reduït als conceptes bàsics del capitalisme: mercat, productivitat, competitivitat. Després si es posa una petita dosi social per a entretenir al personal del poble, ja tenim el model econòmic i de producció activat. Els poders fàctics de sempre tenen els seus beneficis garantits, i tenen a la socialdemocràcia entrentinguda gestionant el que ells han determinat, els toca fer la feina bruta i omplir de miratges i sensacions, fent de falsos il•lusionistes per a garantir-se la seva supervivència. Parlen d'intentar fer polítiques socials d'esquerres i determinar una acció moderada centrada, senzillament de dretes, ja que el centre polític i ideològic de centre és un miratge, no existeix, ni ha existit mai, sempre és de dretes.

Un exemple d'aquesta maravellosa política d'esquerres és el que succeeix a Catalunya amb tot el tema de l'educació, on se sopsa que un tripartit d'esquerres li està fent la feina bruta a la dreta, garantint-li ma d'obra barata als sectors econòmics perquè facin el que volguin i disposin de la força de treball necessària i convertint de nou l'educació en una eina de la dreta social i política. Tant discurs de productivitat, competitivitat, mercat global… ha quedat tant assumit pels burgesets de l'esquerra tripartita, que semblen lloros de repetició de Foment del Treball o del Cercle d'Economia. Inclús alguns sindicats en molts casos generen dubtes d'aquí representen, ja que fant el mateix discurs.

Va començar Convergència i Unió, acceptat per aquest tripartit d'esquerres, de posar les escoles d'adults com si fosin centres assistèncials, treien-los d'Ensenyament i posant-los a Benestar Social, oblidant la gran tasca educativa que aquests centres han fet i fant, la nova llei d'educació els mante a la cua del sistema oblidant que ajudan a persones a formar-se, a recuperar-los pel sistema reglat un cop deixats els estudis, i que retornen per a millorar la seva formació. La majoria d'estudiants d'aquests centres provenen de sectors treballadors bàsics. Poc a poc, s'ha anat reduint el número de centres d'adults, ja que a efectes del sistema productiu, son ineficients/improductius i no serveix pels seus objectius, vals més mantenir al personal ignorant i sense saber llegir si cal. Perque continuar formant a gent improductiva?

"Avui son aquells que havien de canviar el món, els que estan fent de titelles de la dreta"

Ara continuem amb el batxillerat nocturn, és improductiu, innecessari pel sistema, son persones que intenten refer els estudis, continuar combinant treball i estudi, és un mecanisme d'accessibilitat per a moltes persones que fant un doble esforç. Però bé, el conseller i els seus burgesets tripartits parlen de necessitat de racionalitzar els sistema i que ho facin a distància via ordinador. Es nota que el Sr. Maragall i els seus, desconeixen com funcionen molts nocturns i el tipus d'estudiant, que necessita el recolzament directe del professorat per a ajudar-lo i estimular-lo perque no deixi els estudis i reforçar els seus esforços. La tasca de desmantellament dels nocturns tant als instituts com a la universitat li corresponia fer-ho a la dreta deien alguns. A aquests burgesets d'esquerres que van a les escoles privades elitistes francesa o alemanya, els importa molt poc el que pasi a determinats sectors treballadors. En nom de la producció i la competivitat, hem de reforçar el sistema privat diurn, i deixar-nos de bajanades infantils i fora de lloc de l'esquerra, el que no rendeix ho tanquem.

I acabem a la Universitat, on els nocturns, i les carreres de lletres i humanistiques improductives i d'altres tipus de formació, han de ser eliminades progressivament, menys sentit crític, més elitisme, més dirigisme a la producció i a afavorir la demanda dels sectors econòmics, anar eliminar l'accés de sectors "anomenats de baix rendiment", fills de treballadors, d'immigrants… La Universitat ha de recuperar la seva base social. Per aquest motiu, a més de controlar i limitar l'accés, s'ha de revisar, com diuen alguns, tota la metodologia i fonaments que han servit de base científica a algunes de les llicenciatures sobretot de lletres(Història, Filosofia…), a Econòmiques…. S'ha de recuperar la base ideològica del nou pensament únic, un cop a caigut el capitalisme d'estat de Rusia i la Xina.

Després de tants anys de lluita retornem als vells temps, amb una diferència, avui son aquells que havien de canviar el món, els que estan fent de titelles de la dreta, executant de la pitjor manera el que ells no es van atrevir a fer. El problema és que entre la socialdemocràcia tripartita i el liberalisme democràtic del PP, moltes vegades només hi ha un problema de formes i no de fons. I per desgràcia tota aquesta actuació només la tornaran a pagar els de sempre, que hauran d'estar agraits als que se soposa que son els seus aliats. Amb amics com aquests vals més perdres per la muntanya.

Mentres els professionals de l'ensenyament treballen per formar en valors ètics, sentit crític, de cooperació, de solidaritat, de coneixements… Els responsables polítics del Departaments d'Ensenyament i Innovació i Universitats estan per altres històries, valors els mínims, sentit crític el mínim, fonamentar l'educació per la producció, la competitivitat i per a ser futurs explotats o explotadors sense escrúpols.

Esperem que algun dia, alguns facin un retorn en el temps, per a recuperar els valors que alguns han perdut en el camí, per no se sap quin nou model ni cap a on va.

*Afiliat a la CNT-AIT de Terrassa i membre del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat.

Nova programació del CELLFS

Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat

De totes les convulsions i conflictes que el món va patir durant el segle XX, el fenomen que va trasbalsar, commocionar i condicionar el desenvolupament el món va ser l'ascens del feixisme i l'aparició de règims totalitaris per tot el món. Hi havia diferències entre ells però el fi que els engloba a tots només va ser un: acabar amb el moviment obrer organitzat que no sols era capaç d'exigir millors condicions de vida sinó que podia plantejar una alternativa al sistema capitalista.

Com va aconseguir el feixisme guanyar-se el suport de les masses? quin discurs utilitzaven?

Quan parlem de feixisme ens hem de referir només al passat o per contra aquest pot haver adoptat noves formes i encara ser present en l'actualitat? Des del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat ens proposem abordar el tema, tan des de la perspectiva històrica com en l'actualitat. En les diferents sessions es tractaran: l'ascens del partit nazi a Alemanya, les dictadures a Amèrica Llatina, les noves formacions polítiques i el feixisme a les institucions en l'actualitat.

Per fer-ho contarem amb la presència de Santiago López Petit (professor de filosofia a la UB), Joan Saumoy Gregori (tècnic de convivència de l'Ajuntament de Sabadell i expert en ultradreta), Pompeu Casanovas (professor de filosofia, dret i antropologia de la UAB i professor de la IALE als EEUU), Chema Arnaiz (professor de filosofia), Alejandro Andreassi (professor d'història a la UAB) i Paco Morente (professor d'història a la UAB).

Les xerrades es faran els dissabtes a les 19h, a partir del 4 d'octubre de 2008 a la seu social del Centre d'Estudis Llibertaris (Terrassa: Carretera de Montcada, 79). Al final de cada ponència s'obrirà un torn de preguntes.

+ Informació

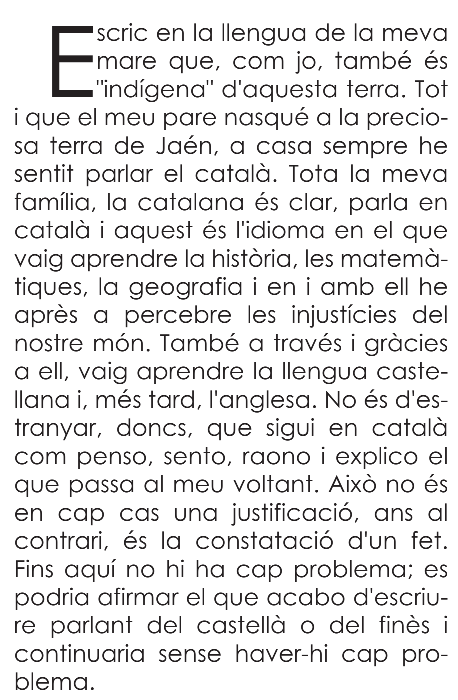
Carretera de Montcada,79
www.cellfrancescsabat.org
info@cellfrancescsabat.com
Telf / fax: 93 733 97 08

CENTRE D'ESTUDIS LLIBERTARIS FRANCESC SÀBAT

Opinió

La llibertat també és catalana

Marc H. C.*

Escric en la llengua de la meva mare que, com jo, també és "indígena" d'aquesta terra. Tot i que el meu pare nasqué a la preciosa terra de Jaén, a casa sempre he sentit parlar el català. Tota la meva família, la catalana és clar, parla en català i aquest és l'idioma en el que vaig aprendre la història, les matemàtiques, la geografia i en i amb ell he après a percebre les injustícies del nostre món. També a través i gràcies a ell, vaig aprendre la llengua castellana i, més tard, l'anglesa. No és d'estranyar, doncs, que sigui en català com penso, sento, raono i explico el que passa al meu voltant. Això no és en cap cas una justificació, ans al contrari, és la constatació d'un fet. Fins aquí no hi ha cap problema; es podria afirmar el que acabo d'escriure parlant del castellà o del finès i continuaria sense haver-hi cap problema.

El problema de veritat rau en la gent que tot i entendre el meu idioma prefereixen evitar-lo o intenten negar-lo o desprestigiar-lo com si no fos exactament igual de vàlid que qualsevol altre idioma del món o com si, realment, es pogués obviar quan no odiar una llengua.

Que hi hagi gent que prefereixi no parlar-lo si pot passar sense fer-ho s'entén perfectament (igual que jo prefereixo no parlar en castellà si me'n puc estalviar) però menysprear un idioma és, com a mínim, d'ignorant. Perquè menystenint un idioma, i en això cal pensar-hi, es menysprea molt més.

El problema sorgeix també quan qui menysprea la meva llengua (aquí, a Catalunya, sento recordar-ho), vesteix aquest gest de fals respecte i d'una "racional" llibertat en la que tot val. Emparats i constrenyits per una visió materialista dels fenòmens socials, equiparen les llengües i els fets culturals a les pastanagues o als cotxes. "Que cadascú s'expressi com millor sàpiga i vulgui" diuen. I només els faltaria afegir que això és un país lliure i que cadascú consumeix aquells productes (també els culturals) que tenen una millor relació productivitat/preu. Si apliquéssim aquesta equació mercantilista a la realitat laboral, ens trobaríem que en aquest sentit la CNT es troba en la mateixa situació que el català : donades les circumstàncies del "mercat" laboral/sindicalista actual, la CNT és defensada per nosaltres ,només (i repeteixo que sempre mirant-nos-ho des d'un punt de vista mercantilista) com a producte singular i únic dins un territori definit i, com el català, té totes les de perdre en un entorn que crea les condicions necessàries per tal que deixi d'existir i de ser als "mercats". Si apliquéssim aquí les raons del mercat lliberal, ningú no s'afiliaria a la CNT. Però aquí estem nosaltres: demostrant que les lleis del mercat només valen per als poderosos i els que tenen els asos a la màniga.

"les llengües mai no han competit i no haurien de fer-ho"

Davant de tanta "llibertat d'elecció", doncs, costa muntar arguments que defensin l'ús d'una llengua minoritària i condemnada a extingir-se segons els pronòstics dels adlàters de les lleis del mercat. Però resulta que les llengües, la cultura o la identitat no són equiparables a les empreses o als productes; no se'ls pot posar a competir en un "mercat cultural" on només les llengües que tinguin més demanda siguin consumides pels éssers parlants. Quan se'm diu que el castellà és més útil que el català a l'hora de difondre continguts no s'està pensant realment en la utilitat de l'idioma en sí sinó que s'està pensant en termes quantitatius. No es pensa en la qualitat dels continguts expressats ni en dels possibles receptors ni en el canal escollit per fer arribar el missatge sinó en la capacitat que cada llengua té per arribar a més o menys gent. Seguint per aquest camí també afegirem que podríem escriure-ho tot en anglès donada la demanda que té aquest idioma a nivell no ja català ni estatal sinó i també mundial.

Però això últim ja no agrada tant als meus interlocutors defensors de la quantitat: certificar la defunció del "producte cultural" (o idioma) de l'altre és fàcil però acceptar que sigui la teva pròpia cultura la que serà sacrificada a l'altar de la raó quantitativa i mercantilista ja no ho és tant perquè, senyores i senyors, toca la fibra... I és que les comparacions són odioses, per això dic que les llengües mai no han competit i no haurien de ferho: perquè són el mateix. Quan algú es posa a escriure ho fa amb un llenguatge determinat: amb expressions, frases fetes, etc. i també ho fa en un moment social únic. Tot plegat crea una cultura (per dir-ho en un sentit ampli) que s'ha de transcriure tal com raja, sense pensar en si els lectors de Mineápolis entendran o no el que és donar gat per llebre. I no us preocupeu amics de l'universalisme del vostre idioma: si el que dieu val la pena, ja sortirà algú per traduir-ho. Està clar.

*Afiliat a la CNT-AIT d' Olot i Tresorer del Comitè Regional de Catalunya i Balears.

Resposta a l'article d'opinió de Marcel Surinyach

Col·lectiu Negres Tempestes

Per començar, volem puntualitzar que en la reedició d'aquest llibre han participat Negres Tempestes, l'editorial Virus, Catarko i La Ciutat Invisible. Amb la nota introductòria preteníem deixar clar que les opinions que apareixen no són les nostres, encara que moltes puguin ser compartides. Per tant, les opinions sobre la CNT expressades al llibre, són opinions dels seus autors.

Per aquestes raons, no ens hem vist en l'obligació d'aclarir amb què estem d'acord. És a dir, només són escrits assumits pel col·lectiu la nota introductòria i l'annex de títol "anarco... quèee?".

Amb l'ànim de continuar el debat i des d'una postura de respecte absolut, aprofitem per donar la nostra opinió sobre el model organitzatiu i la nomenclatura utilitzada per la CNT.

Pel que fa al model organitzatiu, considerem que l'organització a nivell estatal pot venir donada pel fet que moltes lleis laborals venen donades per l'estat. Però hem d'apuntar que a la UE, les polítiques venen dictades pels seus òrgans de poder, sent els governs locals mers adaptadors de les normes estatals a aquestes disposicions. Per tant, l'organització a nivell d'estat deixa de tenir una importància cabdal. A més, preguntem el següent: si la reforma de l'Estatut aprovat té previst desenvolupar un marc de relacions laborals propi, com respondrà la CNT estatal i la de Catalunya i Balears?

Respecte a la nomenclatura utilitzada, ens sembla lògic que igual que l'anarquisme ha evolucionat en altres aspectes també ho pot fer en aquest. Sabem que la CNT té els mecanismes per poder realitzar el canvi de nom, però el cas és que aquest no es realitza demostrant que hi ha una manca de sensibilitat. Igual que fa 90 anys les qüestions de gènere no estaven gaire presents a la agenda del moviment llibertari i ara procurem no utilitzar llenguatge sexista, un canvi d'aquesta nomenclatura actualitzaria els ideals d'independència i descentralització propis de les nostres idees.

Per acabar, aprofitem per animar a totes les afiliades a fomentar l'ús del català. Però no es tracta només de reduir-ho tot al fet cultural sinó de qüestionar els marcs contra els que lluitem, l'estat i la seva autoritat, i que fruit de la Il·lustració i de la concepció de estats-nació hem deixat de banda els valors reals del federalisme.

El "democrático" Estado Español ratifica el expolio franquista

Josep Manel *

Entre la mal llamada ley de la memoria histórica y la actual política continuista de no reconocer lo que a ojos de cualquier historiador/a es evidente ,el decir que las dos fuerzas sindicales mayoritarias

UGT y CNT en 1936 tenían una fuerza muy igualada tanto en recursos como millones de obreras/os afiliadas a sus sindicatos y a la hora(que ya era hora 33 años después...) de cumplir por parte del estado el tema de la devolución de lo expoliado después del alzamiento fascista, la actual "democracia" se esta viendo muy beneficiada de este desbarajuste entre lo que se le ha devuelto de su patrimonio histórico a UGT y lo que se le pretende devolver a CNT ,sabiendo incluso que es insignificante lo devuelto y lo que en realidad tenia la UGT . Fue más que un insulto a la história devolver 200 y pico millones de pesetas a CNT y 4400 millones a UGT en una de las devoluciones anteriores.Es vergonzoso tambien el repataleo de CC.OO. y CGT personandose a pataleta limpia en los tribunales con cuentos del TBO,algunos con temas del patrimonio sindical acumulado y otros por no existir en 1936 .72 años años después del inicio del expolio fascista vemos que el actual estado español aún lo continua,diferentes caras pero mismo fondo,el brutal capitalismo del poder que todo lo pudre.

La insultante respuesta de devolución de un barranco donde nunca ha habido nada,despues de alojarse alli semanas funcionarios enviados por el ministerio de un "democratico"gobierno que esconde la verdad ,mientras en ciudades como por ejemplo la de Manresa donde la CNT tubo gracias al esfuerzo de sus afiliadas/os y que muchas de ellas pagaron con su vida,grandes infraestructuras como la imprenta El Trabajo,donde se imprimian voceros,periódicos para toda la Catalunya central y para el alto llobregat conseguida por y para los obreros/as,muchos sindicatos con locales propios como el sindicato del caucho por ejemplo e incluso CNT llegó a tener dos alcaldes en el municipio de Manresa,y al final el estado tenga que decirnos en el 2008 que no se le reconoce nada como patrimonio histórico,o sea nada a CNT en el municipio de Manresa no podemos calificarlo de otra manera que prolongación del expolio franquista e insulto a la memória histórica de estas tierras.

*Afiliat a la CNT-AIT de Manresa i membre del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat.

Envía tus artículos de opinión a la dirección de correo electrónico:

soliobrera@cnt.es

La carn: és necessari menjar-la?

Eva Giner*

La majoria de gent creu que els animals de les granges es crien amb diverses atencions, que van als escorxadors somrient i que finalment són transformats en saborosos filets sense emetre cap gemec. La realitat és una altra, de fet la granja-fàbrica ha convertit als animals en simples xifres comptables, són vistos com a matèria sense sentiments susceptible d'ésser manipulada.

No només és trist el seu final sinó d'ençà que neixen viuen amuntegats, sense veure la llum del dia, menjant a preu fet, transportats en condicions inhumanes i engreixats artificialment.

En aquest article pretenem fer entendre a la gent que una dieta basada únicament o bàsicament en la carn és nefasta i immoral. No en tenim necessitat.

Efectivament el consum de carn, embotits i peixos és un factor de risc per a moltes malalties. Qui vulgui estar sa deuria de renunciar aquests productes. Una dieta vegetariana ofereix totes les necessitats alimentàries. Algunes de les malalties o irregularitats que provoca la carn són:

-La carn ocasiona obesitat a causa dels lipoàcids saturats.

-Ocasiona diabetis.

-Provoca osteoporosi a causa de la seva elevada quantitat de fòsfor que provoca al seu torn una eliminació del calci dels óssos.

-Provoca càncer de pit, intestins i pàncrees.

-Fomenta infeccions i dolors (artritis, artrosis i reuma).

-Afavoreix l'infart cardíac i l'arteriosclerosi a causa de l'elevat subministrament de ferro que perjudiquen els vasos sanguinis.

Fins aquí hem explicat els efectes nocius sobre la salut humana però què hi ha del planeta? Com afecta la producció massiva de carn al nostre planeta?

En la producció d'1 kg de carn de porc es produeixen 15 kg de fems. El nitrat que conté contamina les aigües la qual cosa provoca pluja àcida i l'extinció forestal.

Efecte hivernacle: la producció càrnica allibera grans quantitats de CO_2. Les vaques produeixen a més a més anualment 100 milions de metà.

Cada dos segons es destrueix un espai forestal de la mida d'un camp de futbol.

L'erosió del terra és significativa.

Una tercera part de totes les matèries primeres són consumides per la ramaderia intensiva: aliments vegetals, combustibles fòssils, fusta...

Un 50% del consum total de l'aigua potable va a compte de la ramaderia intensiva.

Per desgràcia a Espanya encara queden dietistes de la "vella escola" que creuen que perquè una dieta sigui correcta ha de ser abundant en proteïnes (sobretot d'origen animal) i especialment que contingui carn i derivats. S'ha de dir que la pròpia OMS ha anat reduint la xifra d'ingesta de carn.

Es creia també que les dietes més idònies eren les que produïen un major creixement corporal sense saber que amb dietes hiperprotèiques els nens creixen més ràpid arribant abans a la pubertat però el seu temps de vida s'escurça. Tenim un exemple amb l'alimentació dels massai de Kenya i Tanzània basada en carn, llet i sang que els ha proporcionat una gran alçada però viuen menys anys que els seus veïns kikuyos (algo més petits) que s'alimenten a base de vegetals.

En conclusió, tot i que les proteïnes són crucials per la salut i el benestar, no és bo ingerir-les en excés ja que l'organisme no pot emmagatzemar les que no necessita d'immediat. El fetge transforma l'excés de proteïnes en glucosa i toxines que augmenten el risc de tenir mala salut i engreixar-se.

La carn, el peix, els ous, la volateria i la llet són rics en proteïnes però no són les millors fonts d'aquestes ja que el fetge digereix amb dificultat tot aquest greix així com també els antibiòtics i altres substancies químiques utilitzades en la ramaderia. El que ocorreix és que el cos ha de treballar el doble per digerir aquest tipus de proteïnes.

És molt millor ingerir proteïnes d'altres fonts com els cereals (quinoa, fajol, el mill, l'amarant, les llegums, fruits secs, brots, hortalisses de fulla verda).

Els productes com la soja, el tofu i la llet de soja són bones fonts proteíniques també.

*Afiliada a la CNT-AIT de Terrassa i membre del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat.

Especial

Homenaje a Antonio Salvador Nebot

CNT - Sabadell

El pasado sábado 14 de junio rendimos homenaje al compañero Antonio Salvador i Nebot, fallecido el pasado 14 de noviembre. Salimos hacia la montaña de la Mola donde leímos un escrito y un poema tras esparcir sus cenizas, tal y como el deseó en vida. Antonio se mantuvo activo en la lucha por el movimiento libertario hasta poco antes de su muerte; además de haber estado luchando contra el fascismo, tanto en la guerra como durante la absurda dictadura. Antonio mantuvo fuertes lazos con much@s compañer@os en diversos puntos de la península ya que mientras pudo fue hallá donde hacía falta la solidaridad hacia l@s compañer@s más necesitad@s. Al acto acudimos tanto compañer@s de CNT como amistades de Antonio, entre ellas un matrimonio que lo cuidaron hasta sus últimos días, y aunque la asistencia no fue muy numerosa, sí fue muy emotiva.

Compañero Antonio: que la tierra te sea leve. Salud y anarcosindicalismo.

Las cosas han cambiado mucho desde que el compañero Antonio decidió apartarse del camino recto, de la sumisión, de la ambigüedad.

Empujado por su inquietud se alistó a muy pronta edad en las Juventudes Libertarias, de donde adquirió su talante inconformista. Formó parte de esa falange proletaria que se alzó en mejores tiempos contra el yugo del poder, desvirtuando el concepto de utopía, anulando la propiedad, instaurando la bella anarquía.

Una vez aplastado el sueño revolucionario no sucumbió. Sufrió la clandestinidad y la represión pero resistió al envite de la peste fascista con la tenacidad y la rabia del que se sabe preso sin estarlo.

Así pues, gracias a su perseverancia, gracias a la ingente labor de su generación, la nuestra pudo recoger la antorcha de la revolución.

El compañero Antonio, ya en edad madura, militó activamente en la Federación Local de Sindicatos de Sabadell desde la mal denominada "transición democrática". Transmitió su experiencia y vivencias en la época del resurgir, donde la esperanza brotaba por todas partes.

No escuchó los cantos de sirena del reformismo sindical y político y plantó cara a quien denominaba "sectario" y "continuista" al que mantenía firme e intacto su espíritu trasgresor.

Golpeado su espíritu luchador por los traidores que se dicen de oficio sindicalista y de los que utilizan urnas para escoger al candidato anarquista, consiguió entregarnos, prácticamente solo, el sindicato, las ideas, la bondad y el compromiso de toda una vida.

Compañero Antonio: jamás perecerás, eres ahora viento de libertad, eres parte de nosotros, porque el que murió peleando vive en cada compañero.

Que la tierra te sea leve.

¡Sudoku!

Dedicado a JJRanarxyPunk

							4	
				3	7			
7								
5			1				9	2
	4		5	2				7
3				9		6	5	
9		6			4	5		
2		5				3	6	
				5				

Nivel de dificultad:
Fácil

¿Cómo funciona esto?

1. Un número sólo puede aparecer una vez en cada fila.
2. Un número sólo puede aparecer una vez en cada columna.
3. Un número sólo puede aparecer una vez en cada región.

www.runtimecomics.com

POR RUNTIME-ERROR

